

מדישלת סודית

ע'חונאי ערבי חשוב מספר על מזימה משותפת של גולדה מאיר, אבא אבן ואורי אבנרי-ותוך כדי כך מגלה את תוכנם של דיונים סודיים השופכים אור חדש לגמרי על הנעשה בעולם הערבי

באה ללונדון לטיפול, והיתה זו הזדמנות לדון במצב הערבי-ישראלי והחלטת ה-נשיא אל-סאדאת.

בדיונים אלה, שאינם מתנהלים במיס-גרת רשמית, והנערכים הרחק מהציבור הערבי, נעלמות הסימאות וההשקפות הרשמיות, ונשארים רק ההגיון והמחשבה על הגורל המשותף.

אנשיהצבא הערביים, שהפכו

יגבלו כיבוש ישראלי ויקימו יחסים עם ישראל, כפי שקרה עם החברה האיטלקית בסיני.

המישלת הישראלית אמרה גם, כי דיו-עות קבוצה צבאית זו החלו להיות נפוצות לא רק בצבא, כי אם גם בחוגים אזרחיים, שנלאו מהצפייה להסדר במשך חמש שנים מאז מלחמת יוני, ושהחלו מתכוננים למהלומה צבאית נוספת נגד הערבים, בתקווה שתהיה המכרעת, ואז

לאחר מלחמת 67, כשנתבררה העליונות הצבאית הישראלית על הערבים, הפכה המילהמה בנוכחות הסובייטית אמצעי בידי המוסד הצבאי הישראלי לקבלת סיוע אמריקאי בכסף ובנשק. כן שימשה מסווה, שבו הצדיקו המנהיגים האמריקאים את המשך התמיכה בישראל בצידוד אלקטרוני חדיש, למרות שהאזרה האמריקאית יודעת שחלפה סכנת האיום הערבי על ישראל.

הצבא הישראלי הפך אחרי מלחמת 67 לקרהגנה אמריקאית במזרח-התיכון נגד הנוכחות הצבאית הסובייטית. משום כך העמיד הפנטגון את הנשק האלקטרוני שלו לרשות הגנרלים הישראליים, למרות שהמומחים הצבאיים האמריקאים ידעו כי העמידה בפני הערבים אינה מחייבת נשק מתקדם כזה.

צעדו של אל-סאדאת בא לפטור את ישראל מהתפקיד לעמוד מול הנוכחות הצבאית הסובייטית, ומעורר בקרב חוגים רחבים בדעת-הקהל העולמית את ההרהר, כי הצעד הבא חייב לבוא מישראל. הרגשה עולמית זו השתקפה בחלק גדול מדעת-הקהל הישראלית, שהחל שאל: מדוע אין ממשלתנו מנצלת הזדמנות זו ומציעה לערבים הסדר הגיוני?

המאמר הסנסציוני, המתפרסם בעמודים אלה, נכתב בידי אחד העיתונאים החשובים והמכובדים ביותר בעולם הערבי: סלים אל-לוזי, איש שריאין לא פעם את נשיא מצרים ושאר המנהיגים הערביים.

הוא התפרסם בשבועון החשוב ביותר של לבנון, "אל-חואדס" (החדשות), עיתון בלתי-תלוי הנוטה במיקצת למצריים. הוא מספר על מישלחת חש-אית מטעם תנועת העולם הזה - כוח חדש, שמסרה לראשי העו-לם הערבי את השקפותיה באמצעות אישים בריטיים בכירים. מישלחת כזאת לא היתה ולא נבראה. אולם מכיוון שדבריה גרמו לדיונים רציניים וממושכים בקרב השגרירים הערביים, שב-חלק מהם נכח הכותב עצמו, קשה להניח שהערבים המציאו סיפור זה.

זוהי תעלומה המחייבת חקירה. מי הם האנשים שהציגו את עצמם כמישלחת מטעם אורי אבנרי? את מי הם ייצגו ב-אמת? מה היתה כוונתם הסמויה?

אולם תעלומה זו היא רק אחד הצדדים של הדו"ח הסנסציוני. מעניינת עוד יותר התנגשות הידיעות בקרב האישים הערביים - הקצינים המשוחררים מול הדיפלומטים המקצועיים - ביחס לעתיד העימות בין ישראל והעו-לם הערבי. מתגלה כאן בפעם הראשונה הלך-מחשבה חדש לגמרי, העשוי לשנות מן היסוד את יחסי ישראל-ערב.

פני כחודשיים, אחרי הודעת אל-סאדאת על הוצאת המומי

הקולונלים הישראליים רוצים לכבוש את הנפט הערבי

נציגים של ארצותיהם בלונדון, אמרו: "הטענה כי ישראל טענה, כשנשערה בנכונותיה הנוכחיים ביוני 67, מגלה חוסר הבנה של המנטיות הישראליות. זהו ניסיון להפחיד את הערבים, כדי לכפות עליהם את ההסדר הישראלי."

צה"ל לא ינבש את קאהיר

נשייציבא אלה שיתורו את הדיון שי נערך בטלפון בין הנשיאים נאצר ובומדיין, ביום שמצריים הסכימה להחליט הפסקת-האש. השקפתו של נאצר היתה, כי לאחר השמדת הכוחות המזוינים המצריים נפתחה הדרך לקאהיר. כפי שהיא אמר: לא נמצא חייל מצרי אחד בין התעלה לקאהיר. כניסת ישראל לקאהיר תהיה מהלומה מוחצת על כל התנגדות

יחסיים מצב הקיפאון המתוח, בו הייתה ישראל עתה.

המיפגש נערך בסודיות רבה, ואף אחד משני הצדדים אינו מייצג השקפה ישראלית או בריטית רשמית, ואפילו אינו מהווה גורם חשוב בקביעת מדיניות ישראל או בריטניה.

כסוף המיפגש ביקשו הישראלים שהצירים הבריטיים יתקשרו עם ידיריהם הערביים, כדי לייצג להם הנקודת עמדה מתונה שתכניא לחי-זק מחנה-ההשקפה הישראלי ולהחליטת הקצינים הקיצוניים. נראה שחברי-הפרלמנט הבריטיים הודיעו על דיונים אלה לירי-דיהם מבין השגרירים הערביים בלונדון. מאז נערכים בקרב השגרירים הערביים דיונים מתמידים על נושא זה, ככל מיפגש ביניהם.

נכחתי באחד המיפגשים הללו, שי נערכו לרגל נוכחות אישיות ערבית שתפסה מעמד חשוב במשך תקופת-מה, ואחרי-כך נעלמה מהאופק במשך יותר מ-עשר שנים. אישיות זו חזרה לזירה. היא

הקולונלים של וייצמן

מישלת הישראלית אמרה כי קולונלים כצבא הישראלי, שברא-שה עומד השר עזר וייצמן הניעה למסקנה שיש לנצל את המוצב שי נוצר עם היסוד הנוכחות הצבאית במצריים. הקבוצה מונה בין 25-30 קולונלים.

קבוצה צבאית זו סבורה שאין צורך לבוא לידי הסדר עם הערבים, או להציע ויתורים כלשהם. לדעתם, אין מנוס משימוש בעליונות הצבאית הישראלית, כדי לשבור סופית את הרצון הערבי ולהגיע לידי השתלטות ישראלית מוחלטת - לא מהגילוס ועד הפרת, כפי שהיתה הסיסמה בעבר, כי אם על כל המיזרח הערבי. קבוצה זו אומרת בגלוי, כי הי עזירה ב-8 ביוני 1967 היתה טעות, היה ביכולתו של הצבא הישראלי להשלים את כיבוש דמי

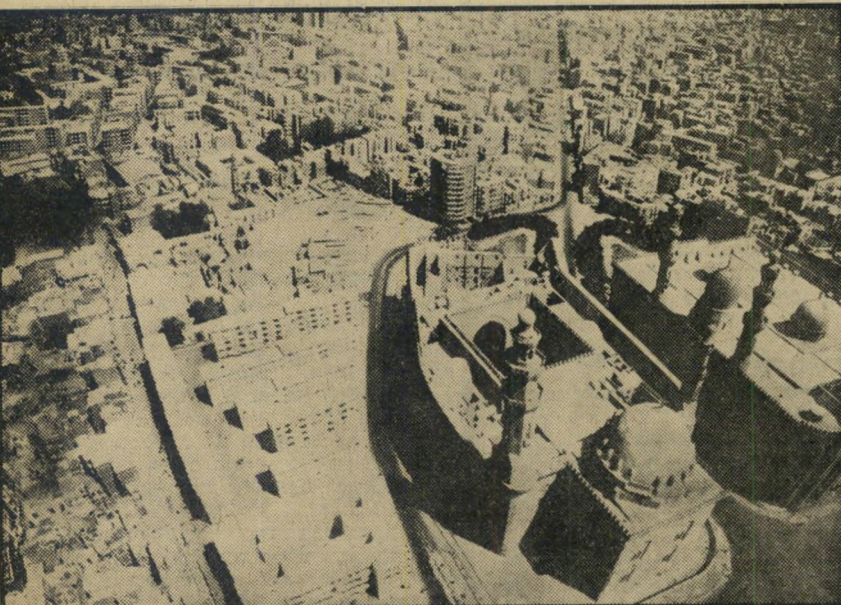
מישלת מטעם אבנרי ערכה פגישות סודיות

שק, קאהיר ורבת-עמון, והיתה הזדמנות להגיע, לפחות, אל כאיר הנפט הערבי.

הקבוצה אומרת שישראל יכולה להצדיק כיבוש זה בפעילות הפדאיון במי-רץ, והסיוע הכספי הפומבי שהעניקו מדינות המיפגש למדינות הערביות הנמצאות במצב של מילחמה עם ישראל ולאירגון הפדאיון. סוכם בחוגי קבוצה זו שהברות הנפט

הים התיכון, הגיעה ללונדון מושי-לחת, המייצגת את התנועה שבי-ראשה עומד חבריהכנסת הישראלי - אורי אבנרי.

חברי המישלחת ערכו מגעים עם כמה חברי-פרלמנט בריטיים, הידועים בקשריהם הטובים עם הערבים, ואמרו להם: ההחלטה שקיבל אל-סאדאת, בדבר היסוד הנוכחות הצבאית הסובייטית במצריים, יצרה מבוכה בישראל.

קאהיר בצילום חיל-האוויר הישראלי: היה אפשר